

Pernille Frahm (SF):

Det er jo trist, når man synes, man har en masse gode pointer om ophavsret og den slags, at Socialdemokratiets ordfører så har ordet før én. Men jeg vil alligevel gerne sige tak for lovforslaget. Det har vi ventet længe på, faktisk lige siden Socialdemokratiet og SF fremsatte det samme forslag i 1990.

Vi støtter jo naturligvis forslaget, og vi kan kun beklage, at vi ikke er blevet tilbudt at være medforslagsstillere. Forslaget vil betyde et meget tiltrængt tilskud til de udøvende og producerende kunstnere, og vi håber på et meget hurtigt udvalgsarbejde.

Michael Kock (FP):

Nye skatter og afgifter burde være bandlyst i den nuværende økonomiske situation i Danmark, hvor der skal harmoniseres skatter og afgifter på omkring 30 mia. kr. de næste år, og en afgift, som skal gå til en kulturfond, er bestemt ikke Fremskridtspartiets kop te.

Nærværende lovforslag indeholder myriader af åbne spørgsmål. For det første er størrelsen af afgiften ikke fastlagt. Som jeg nævnte før, varierer afgiftsforslagene mellem 7 øre og 20 øre pr. minut. Det er mig en gåde, at man har valgt Finland som en af sine referencer, og at man ikke i stedet for betragter forholdene i Tyskland, hvor afgiften kun er en brøkdel af, hvad der fremgår af lovforslaget.

For det andet er lovforslaget fantastisk upræcist, i og med at det indeholder et uoverskueligt antal undtagelser. Afgiften skal refunderes til blinde, til døve, til handicappede, til bånd til eksport, til bånd til edb, til bånd til professionelt brug, til bånd til undervisningsbrug og til bånd, som Kulturministeriet i øvrigt mener bør undtages.

Så er der antallet af afgifter. Der skal gælde forskellige afgifter på forskellige spillelængder og på forskellige kvaliteter. Så vidt jeg har kunnet regne mig frem til, bliver der tale om ca. 40 forskellige afgifter. Hvem skal betale for administrationen af dette afgiftskaos, der både involverer båndimportørerne, toldvæsenet og den nye kulturorganisation?

I bemærkningerne anfører forslagsstillerne, at det ikke har været dem muligt at få oplyst størrelsen på salget af audio- og videobånd i Danmark. Det kunne man have spurgt audio-/videobåndleverandørernes brancheforening

om; det er ikke nogen hemmelighed. Forslagsstillerne aner derfor heller ikke, hvilke økonomiske konsekvenser forslaget vil få, hverken for Kulturfonden, for detailhandelen eller for staten i form af momstab.

En anden fejl i lovforslaget er, at man tager udgangspunkt i 3 timers videobånd og 60 minutters kassettebånd. 75 pct. af de bånd, der sælges i Danmark, er af en større spillelængde, og det betyder, at de eksempler på afgiftens størrelse, som fremgår af forslaget og den medfølgende pressemeddelelse, er forkerte. Afgiften bliver langt højere.

Man har heller ikke taget hensyn til, at afgiften skal betales af importøren, og at prisen for afgiften derfor pålægges varens pris. Når den så kommer ud i forbrugerleddet, er den både pålagt forhandleravance og moms, dvs. afgiften bliver 50 pct. højere, når den kommer ud til forbrugerne. Det betyder nogle prisstigninger på mellem 50 og 100 pct., hvis forslaget bliver realiseret.

Konsekvensen heraf bliver en halvering af det danske marked for audio- og videobånd. Det kan man se i Finland, som forslagsstillerne selv bruger som eksempel, hvor størrelsen af videosalget relativt kun er halvt så stort som i Danmark. Og det kunne man også se i Danmark før 1989, hvor vi havde en tilsvarende videoafgift.

Kulturorganisationen vil formentlig få en indtægt på mellem 50 og 150 mio. kr. Til gengæld vil staten tabe momsindtægter på næsten 40 mio. kr., og den danske detailhandel, som i forvejen er meget hårdt trængt, vil få et omsætningstab på næsten 170 mio. kr. Hertil kommer omfattende grænsehandel, som igen vil blive et voldsomt problem. I Tyskland koster videobåndene nemlig kun mellem 35 kr. og 45 kr. I Danmark vil prisen, hvis lovforslaget realiseres, blive på omkring det dobbelte.

Så er der fordelingen af de påtænkte indtægter. De skal gå i to forskellige puljer, den ene til de kunstnere, som oftest bliver spillet i radioen eller vist på tv eller solgt i butikkerne; det er jo primært udenlandske kunstnere. Jeg forstår ikke, hvorfor vi i Danmark skal supplere f.eks. Michael Jackson og Madonnas millionindtægter. Den anden pulje skal så fordeles til udvalgte personer inden for kulturlivet. Denne måde at styre kulturlivet på ved at fordele til vennerne inden for kulturlivet kan Fremskridtspartiet bestemt heller ikke støtte.